

[Poul Schlüter.]

vej frem end den, som efter regeringspartiets synspunkt eksisterer indtil denne time eller i hvert fald indtil slutningen af november.

Jeg synes, vi i denne sag har fået et meget beklageligt eksempel på regeringens manglende vilje til forhandling. Det er jo kendt, at det radikale venstre vil stemme for regeringens forslag. Jeg skal ikke blande mig i den radikale ordførers tale, men der skulle i og for sig i den omstændighed, at et af oppositionspartierne nok er villigt til at stemme for regeringsforslaget, men til gengæld gerne vil forhandle andre former for opsparingsfremmende foranstaltninger, ligge en spændende invitation til regeringen om at søge et bredt grundlag for noget, som kan bevare en rimelig privat opsparing. Men man vil ikke. Det er viljen, selvfølgelig ikke evnen i denne forbindelse, det skorter på.

Der er heller ingen tvivl om, hvad meningen er med det hele. Når denne indeksopsparing skal afskaffes, ligesom i sin tid kapitalbindingsreglerne blev det, er det, fordi regeringen vil skabe det bedst tænkelige politiske klima for en senere tvangsmæssig opsparing. Den må jo komme, for man har brug for en større opsparing. Det er ikke noget stort kunststykke først at forhindre privat opsparing, derefter erkende, at nu er opsparingen for lille, og så sige: så må staten træde til og spare på alles vegne. Man kan også gå den vej, som LO har været inde på — nu skal vi se, hvad det hele bliver til — og sige, at vi må lægge f. eks. en 5 pct.s udbetaling oven i den almindelige lønsom, og det skal så være opsparing. Det er dog et spørgsmål, om det kan blive det. I første omgang er det i hvert fald en yderligere omkostning og en inflationsfaktor.

Vi vil fra mit partis side stemme imod regeringens forslag, fordi det ødelægger en væsentlig del af den private opsparing, og navnlig fordi det ødelægger den ordening, som har været udnyttet af befolkningsgrupper med mindre indkomster. Befolkningsgrupper, som har virkelig store indkomster, har så mange andre muligheder til rådighed for investering, hvorved de kan sikre, at deres investering bevarer sin pristalsværdi. Det er først og fremmest lønmodtagerne, som er afskåret fra disse muligheder, fordi de ikke driver selvstændigt erhverv, og derfor er det trist, at man nu

fremsetter dette lønmodtagerfjendtlige forslag.

Henry Christensen: Man må medgive ministeren, at han havde ret, da han ved første behandling af denne sag udnævnte sig selv til Balle-Lars. Han har under sagens behandling været aldeles uforbederlig. Ethvert forsøg på at bringe ham på en mere ret vej har været forgæves. Vi har oplevet, at socialdemokratiet, at regeringen, sådan som også hr. Poul Schlüter nu beskrev det, har været aldeles afvisende over for enhver rimelig forhandling i dette udvalg, der drejede sig om at nå resultater, der på den ene side imødekom — i nogen grad — nogle af de ønsker, man fra regeringens side kunne have, og på den anden side imødekom andre partiers stærke ønske om at bevare væsentlige incitamentener for den enkelte borgers private opsparing.

Jeg vil gerne slutte mig til beklagelsen af, at der har været også i denne sag et så elendigt grundlag for en reel forhandling, som tilfældet har været. Vi skal vel høre, at det skyldes, at oppositionen har været stædig, afvisende, og over for en sådan opposition vil en regering ikke føle sig forpligtet til at forhandle. Men det har jo været ligegyldigt, hvad holdning oppositionspartierne indtog, om de var principielt tilhængere af at afskaffe den nuværende form for indeksregulering eller de indtog en mere positiv holdning over for de nuværende opsparingsformer. I begge tilfælde mødte de fra regeringens side blank afvisning. Det, der blev tilbudt, var, at man kunne få lov til at stemme for regeringens forslag, men nogen reel forhandling var der ingen muligheder for.

Jeg må også bekræfte, at sagen har skullet behandles inden for et så snævert tidsrum, at en virkelig tilbundsgående behandling af en række af de problemer, der er blevet rejst, har der ikke været en virkelig tid til. Men vi har alligevel fået tilstrækkelig belysning af, at det grundlag, regeringen mente at have for sit forslag, både i henseende til, hvad den generelle belastning var for statens vedkommende i forhold til andre områder, og i henseende til den kreds, det dækkede og betød noget for, ikke har været så aldeles holdbart.

Jeg tror, det gjorde indtryk på mange i udvalget, da vi fik belyst, at en ung, der i dag går i statens tjeneste som sekretær, hvis det